

Arrest

nr. 307 330 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 april 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Shirzadstam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd ongeveer 18 jaar geleden geboren in [P.] (provincie Nangarhar, district Shirzad). Daar woonde u ook tot u vijftien dagen voor uw vertrek naar Jalalabad trok. U hebt drie broers en één zus, die momenteel met uw moeder en maternale oom in [A.] verblijven. Uw vader werd vermoord tien à vijftien dagen voor uw vertrek.

Uw vader werkte bij de arbaki voor ongeveer vier maand, in een checkpoint dat op jullie grond was opgericht. Op een avond kwamen de taliban naar uw huis. Zij spraken met uw moeder en eisten dat uw vader zou

stoppen met zijn werk. Ongeveer één week later stuurden zij een dreigbrief. Er werd gedreigd dat jullie huis zou worden platgebrand indien uw vader zich niet zou overgeven aan de taliban. Uw moeder en maternale oom spoorden uw vader toen aan zich over te geven aan de taliban, wat hij twee à drie dagen later ook daadwerkelijk deed.

Nog eens twee dagen daarna kwamen de taliban alsnog naar uw huis. Ze vroegen daarbij dat zowel uw vader als uzelf zouden meegaan om enkele uren met hen te spreken. Uzelf was bij uw oom, maar uw vader ging vrijwillig mee. Hij werd twee dagen later gedood. Uw moeder belde u op en vertelde u wat er was gebeurd. Uw moeder vroeg u niet terug te keren naar huis – u was immers nog steeds bij uw oom. Na de begrafenis van uw vader trok u naar Jalalabad, waar u nog tien à vijftien dagen verbleef alvorens Afghanistan te verlaten.

Na uw vertrek werd uw moeder één keer door de taliban benaderd. Zij overhandigden uw familie ook een dreigbrief die aan u gericht was.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u ongeveer drie maand verbleef. Via Griekenland en Noord-Macedonië bereikte u Servië, waar u één à anderhalve maand verbleef. Vervolgens reisde u verder via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U betrad het Belgische grondgebied op 7 december 2021 en diende drie dagen later een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood op dezelfde wijze als uw vader.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: de werkbadge van uw vader, drie foto's van uw overleden vader, twee dreigbrieven van de taliban en een brief waarin zij bevestigen dat uw vader zich overgaf, twee brieven van de dorpschoude, uw eigen taskara (Afghaans identiteitsdocument) en die van uw vader, enkele foto's van uw familie en twee enveloppes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 31 december 2005 (zie bijlage 26). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 21 december 2021 de leeftijd van 19,80 jaar had met een standaarddeviatie van 1,59 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2-3). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2003 (zie bijlage 26).

Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U legt uw taskara neer. Volgens uw taskara was u 14 jaar oud in 1398, wat een geboortedatum in 1384 (maart 2005- maart 2006) impliceert. Corruptie en documentenfraude zijn echter dermate wijdverspreid in Afghanistan dat zelfs originele identiteitsdocumenten beperkte bewijswaarde hebben. De materiële aard van de papieren taskara maakt het document bovendien extra gevoelig voor vervalsing. Uw taskara volstaat dus niet om tot een andere inschatting van uw leeftijd te komen dan die dewelke wordt gedicteerd door de resultaten van de medische leeftijdstest. Aangezien uw leeftijd het enige element van uw identiteit vormt dat in deze beslissing ter discussie staat, vormt de taskara verder ook geen pertinent bewijsstuk in uw verzoek.

U heeft verder ook geenszins aannemelijk gemaakt dat uw vader voor de arbaki in uw regio werkte en dat u om die reden onder dusdanige negatieve aandacht van de taliban kwam te staan dat u uw land diende te ontvluchten.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat uw vader [M.S.] voor een periode van ongeveer vier maand actief was bij de lokale arbaki.

Uw verklaringen omtrent de beroepsactiviteiten van uw vader zijn namelijk bijzonder vaag en ontwijkend. Gevraagd wat uw vader op dagelijkse basis moest doen, benadrukt u dat u daarvan niet op de hoogte was omdat u zelf niet aanwezig op het checkpoint (CGVS 1 p 10). U kan geen anekdotes uit zijn periode bij de arbaki navertellen, noch kan u in algemene zin vertellen over eventuele opmerkelijke dingen die hem overkwamen tijdens zijn werk (CGVS 1 p 12). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u zich geen enkel element in die aard zou kunnen herinneren als uw vader daadwerkelijk een bijzondere en avontuurlijke job had als lid van de arbaki.

U weet niet met zekerheid of uw vader betaald werd voor zijn werk bij de lokale politie. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, stelde u vaag en ontwijkend dat God weet of hij betaald werd, en dat de overheid hem misschien betaalde. Ook bij een verdere vraag om verduidelijking houdt u het bij veronderstellingen (CGVS 1 p 11). Nochtans moet het financiële aspect van uw vaders job logischerwijs een belangrijke impact hebben gehad op het levensonderhoud van uw gezin. Er kan minstens worden verwacht dat u op de hoogte bent of uw vaders tewerkstelling een inkomstenbron voor uw familie was.

Over de locatie van het checkpoint [S.], waar uw vader werkte, legt u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart enerzijds dat dit checkpoint in uw eigen dorp gelegen was. Echter, wanneer gevraagd waarom uw vader dan slechts één maal per week naar huis kwam, verklaart u dan weer dat hij ver van uw dorp werkte (CGVS 1 p 11). Tijdens uw tweede onderhoud stelde u dan weer net dat uw vader nabij jullie huis werkte (CGVS 2 p 5). Bovendien kan u niet precies zeggen waar uw vader werkte voor hij naar [S.] werd overgeplaatst: u kan enkel vertellen dat hij in het district Khogyani werkte (CGVS 1 p 11).

U verklaart dat uw vader zijn werk geheim hield in het dorp voor hij naar het lokale checkpoint [S.] werd overgeplaatst (CGVS 1 p 10). U werd tot vijf maal toe gevraagd hoe die geheimhouding precies in zijn werk ging, maar telkens antwoordde u ontwijkend. U vertelt dat uw vaders commandant in de stad woonde en daarom zijn werk niet geheim hoefde te houden, herhaalt meermaals dat uw vader zijn werk geheim moest houden voor de veiligheid van de familie, en stelt dat de mensen bij de overheid hem verzochten zijn job te behouden terwijl de taliban net verzochten ermee te stoppen (CGVS 1 p 11-12). Hoewel u hiertoe meerdere kansen werden geboden, kan u dus de kwestie niet uitklaren. Aangezien u als nauw verwant familielid in het dorp achterbleef wanneer uw vader naar zijn werk ging, kan logischerwijs verwacht worden dat u betrokken was bij deze geheimhouding en op dergelijke vragen dus een helderder antwoord kan bieden.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende het werk van uw vader geenszins voldoende zijn om aan te nemen dat hij daadwerkelijk voor een periode van enkele maanden voor de arbaki werkte.

U legt de originele badge van het werk van uw vader voor ter staving van diens professionele profiel. Dit document kan echter niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw familieband met de persoon aan wie het document toebehoort, niet hebt kunnen aantonen. U legt een enkele foto neer van uw familie. Het gaat echter duidelijk om een collage, waarbij uw vader (aangeduid met de cijfers 6 en 8 op het document, zie CGVS p 4) niet op dezelfde foto voorkomt als uzelf (aangeduid met cijfer 8, zie CGVS p 4). Hoe dan ook zijn de foto's onduidelijk en manifest gedateerd. U staat onherkenbaar afgebeeld als een jong kind. Het document volstaat dan ook geenszins om uw familieband aan te tonen met de persoon aan wie de badge toebehoort.

In dit verband dient tot slot nog te worden aangestipt dat u geen enkele foto van uw vader in professionele context voorlegt ter staving van diens profiel.

Uw gehele vluchtrelaas is gestoeld op de premisse dat uw vader enkele maanden voor de lokale arbaki werkte. Aangezien u dat profiel geenszins aannemelijk hebt weten te maken, komt de geloofwaardigheid van alle feiten die uit die tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid meteen ook op losse schroeven te staan. Toch bevat uw vluchtrelaas zelf ook verscheidene tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantasten.

Omdat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, vulde u bij registratie een MINTEH-fiche in. Daarbij meldde u niet dat uw vader gedood zou zijn voor uw vertrek: hij zou zich nog gewoon in uw geboortedorp [P.] bevinden (MINTEH-fiche p 2), in strijd met uw latere verklaringen bij de DVZ (DVZ p 7,

vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5) en het CGVS (CGVS 2 p 6) dat uw vader gedood werd kort voor uw vertrek uit Afghanistan en dat deze moord de voornaamste aanleiding voor uw eigen vlucht vormde.

Het spreekt voor zich dat een tegenstrijdigheid die in deze mate raakt aan de kern van uw asielrelaas wezenlijk de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraaft.

Deze tegenstrijdigheid werd tweemaal aan u voorgelegd ter verduidelijking. U ontkende beide keren dat u bij MINTEH verklaard had dat uw vader nog in [P.] woonde (CGVS 1 p 18, CGVS 2 p 9). Een simpele ontkenning van uw eerdere verklaringen volstaat echter niet om deze tegenstrijdigheid te verzoenen.

Aangezien deze MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er immers van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentiek zijn en dicht bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Bovendien is het juist één van de hoofdbedoelingen van deze fiche om een zicht te krijgen op de verblijfplaats van de naaste verwanten van de niet-begeleide minderjarige verzoeker.

U kan bovendien ook niet op aannemelijke wijze uitleggen waarom uw vader en uzelf eigenlijk door de taliban in het vizier werden genomen.

Uw vader kwam onder negatieve aandacht van de taliban omwille van zijn werk bij de arbaki. Er werd van hem geëist dat hij zijn job zou opgeven (CGVS 2 p 5). Aangezien hij toegaf aan de eisen van de taliban, valt moeilijk te begrijpen waarom hij nadien alsnog door hen werd vermoord (CGVS 2 p 5). Bovendien legt u zelf een brief van de taliban voor waarin zij bevestigen dat uw vader zich overgaf en waarin talibanstrijders expliciet worden opgeroepen om hem met rust te laten.

Meerdere malen werd u de kans gegeven om te verduidelijken waarom de taliban uw vader alsnog doodden ook al had hij hun eisen ingewilligd (CGVS 1 p 17, CGVS 2 p 8). Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat de taliban uw vader de oprichting van het checkpoint [S.] aanwreven, aangezien dat op jullie grond gebeurde (CGVS 1 p 17). Deze verklaring schiet echter tekort: het checkpoint was immers al opgericht toen uw vader nog voor de arbaki werkte, nota bene op datzelfde checkpoint (CGVS 2 p 5). Het houdt dan ook geen steek dat de taliban pas actie zouden ondernemen omwille van het checkpoint nadat ze eerst de moeite hadden genomen uw vader te bedreigen tot die stopte met zijn werk.

Bij uw tweede interview verklaarde u dat u niet weet waarom uw vader alsnog door de taliban werd uitgeschakeld na eerst te gehoorzamen aan hun eisen. U stelt dat dit soort dingen voor de taliban gewoon zijn (CGVS 2 p 8). Dit is vanzelfsprekend evenmin een afdoende verklaring, temeer omdat het hier de essentie van uw vluchtrelaas betreft.

U kan evenmin afdoende uitleggen waarom uzelf in de problemen kwam met de taliban. Het was immers uw vader die volgens uw verklaringen voor de arbaki werkte, niet uzelf. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, stelde u dat de taliban u misschien zagen terwijl u dingen voor uw vader bracht (CGVS 2 p 7). U verklaart behoorlijk vaag dat u 'daar met hun junioren werkte' en water bracht (CGVS 2 p 8).

Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u op enige wijze betrokken was bij het checkpoint of het werk van uw vermeende vader. U had eerder namelijk nadrukkelijk verklaard dat u weinig afweet van het werk van uw vader op het checkpoint omdat u daar zelf niet kwam (CGVS 1 p 10). Meer in het algemeen wordt uw eigen beweerde betrokkenheid volkomen ondergraven door de vaststelling dat u over het werk van uw vader vage en ontwijkende verklaringen aflegt, zoals hierboven reeds omschreven werd. Als u daadwerkelijk zelf banden had met het checkpoint, kan verwacht worden dat u ook meer over het werk van uw vader kan vertellen.

U stelt ook dat de taliban u wilden doden omdat uw vader en oom voor de overheid werkten (CGVS 2 p 7, p 9). Niet alleen hebt u het profiel van uw vader geenszins aannemelijk kunnen maken, er dient ook te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u familieleden bij de arbaki gehad zou hebben er nog niet op wijst dat u ook aan vervolging zou worden blootgesteld, temeer daar uw vader (CGVS 2 p 5) en uw oom (CGVS 2 p 7) al door de taliban waren gedood. De groepering had logischerwijs geen reden meer om uw familie in het vizier te nemen.

Evenmin aannemelijk is het gedrag dat de verschillende actoren in uw relaas stelden. Zo ging uw vader bijzonder vrijblijvend om met de dreiging van de taliban: toen de taliban hem een eerste keer kwamen zoeken, was hij van mening dat dit geen probleem was (CGVS 2 p 5). Ook de dreigbrief nam hij niet serieus tot zijn vrouw hem erop aansprak (CGVS 1 p 16). Het valt moeilijk te geloven dat uw vader in een gevaarlijke context als de Afghaanse zo achteloos omging met bedreigingen van de taliban.

Hetzelfde geldt overigens voor de nonchalante reactie van de collega's van uw vader, die uw vader op het hart drukten zich geen zorgen te maken (CGVS 2 p 6). U verklaart dat zij de kwestie niet serieus namen omdat ze zelf in de stad woonden en dat zij zich niet bewust waren van wat zich in het dorp afspeelde (CGVS 2 p 8). Aangezien deze collega's in het dorp tewerkgesteld waren, houdt het geen steek dat zij zich van dergelijke gevaren niet bewust waren.

Gezien de ernstige situatie is het eveneens opmerkelijk hoe weinig stappen uw vader ondernam om zijn familie te beveiligen tegen de taliban. Gevraagd of uw vaders affiliatie met de lokale arbaki hem niet kon helpen om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie te garanderen, stelt u dat dat niet mogelijk was omdat uw huis een beetje ver van de weg en het checkpoint was (CGVS 2 p 7). Dat verklaart nog steeds niet waarom uw vader zijn netwerk niet kon aanspreken om een regeling te treffen waarbij uw familie veiliggesteld werd. Uw vader bracht weliswaar zijn collega's op de hoogte van zijn problemen, maar toen die hem niet serieus namen ondernam hij kennelijk geen andere stappen om te voorkomen dat hij zijn werk moest opgeven (CGVS 2 p 7).

Tot slot valt op dat uw familie u meteen wegstuurde uit het land toen uzelf door de taliban in het vizier werd genomen. Jullie zochten niet naar andere oplossingen (CGVS 2 p 8). Dat is op zich al opmerkelijk, temeer in het licht van de vaststelling dat u niet kan uitleggen waarom de taliban het überhaupt op u gemunt hadden. In een dergelijke situatie zou men toch verwachten dat uw familie tot een minder drastische oplossing tracht te komen.

Tot slot dient, wat betreft de ernst van uw vrees, nog te worden opgemerkt dat uit een opzoeking in de Eurodac vingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 21 november 2021 internationale bescherming aanvraag in Oostenrijk. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper 10 dagen in Oostenrijk bleef (p 13). Ook uit informatie van de Oostenrijkse Dublincel blijkt dat u daar verdween kort na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming (p 1).

Bovendien reisde u voor uw aankomst in België eerst door verschillende veilige Europese landen zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in het bijzonder Zwitserland en Frankrijk (DVZ p 12-13).

Dat u in verscheidene Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, en in andere landen geen bescherming zocht, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Uw advocaat haalt als bijkomend element aan dat de feiten die u omschrijft zich voordeden voor de nationale machtsovername van de taliban. Aangezien aan de door u beschreven vervolging door de taliban geen geloof kan worden gehecht, doet het ook niet ter zake dat de taliban nadien op nationaal niveau de macht grepen.

Uw advocaat stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan risico op vervolging loopt omwille van uw verblijf in Europa, dat door de taliban als een continent van ongelovigen wordt beschouwd. U treedt uw advocaat hierin bij en zegt dat u in Afghanistan als niet-moslim zal worden beschouwd (CGVS 2 p 10). Wat een vrees voor vervolging op grond van een terugkeer uit Europa betreft wordt verwezen naar de argumentatie verderop in deze beslissing.

U vermeldt ook dat de taliban wilden dat u voor hen zou werken omdat uw vader voor de overheid werkte (CGVS 2 p 8). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban erop uit waren u in de eigen rangen in te lijven, aangezien zij uw vader hadden vermoord en gekant waren tegen uw familie met haar uitgesproken pro-republikeinse profiel. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, stelt u dat de rekrutering slechts een excuus van de taliban was om u te kunnen doden (CGVS 2 p 10). Er dient dus te worden vastgesteld dat u niet werkelijk gedwongen rekrutering door de talibanbeweging vreest.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

Uw taskara, de werkbadge van uw vader en de collage van foto's van uw familieleden werden hierboven reeds besproken.

U legt daarnaast ook drie foto's van het lichaam van uw overleden vader voor. Zoals eerder beschreven, hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat de persoon op deze foto daadwerkelijk uw vader is. Hoe dan ook kunnen de foto's niet staven dat uw vader overleed onder de omstandigheden die u hebt beschreven.

U legt twee dreigbrieven van de taliban neer. Hieraan kan echter geen bewijswaarde worden toegekend, daar het om handgeschreven papieren documenten gaat die bijzonder eenvoudig vervalst kunnen worden. Hetzelfde geldt bovendien voor de twee brieven van de dorpsoudsten van [P.] die u neerlegt, waarin zij bevestigen dat u van [P.] afkomstig bent en dat de gebeurtenissen zich voordeden die u hebt beschreven. Zelfs indien dit daadwerkelijk originele stukken zijn, hebben zij nog steeds geen enkele bewijskracht, daar het louter verklaringen van derden betreft.

U legt twee enveloppes voor, die slechts betrekking op de wijze waarop de overige documenten u bereikten. Zij zijn verder niet pertinent voor de beoordeling van uw verzoek.

U legt de taskara van uw vader voor. Die kan hoogstens de identiteit van de persoon, aan wie deze taskara toebehoort, staven. Het document toont echter noch jullie familieband aan, noch het vermeende professionele profiel van uw vader en de vervolgingsfeiten die daaruit zouden gevolgd zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19

pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 2 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat hij diende te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat zijn vader lid was van de arbaki en hij zelf weigerde in te gaan op hun vraag om zich bij hen aan te sluiten.

Voor alles moet worden gesteld dat het niet ter discussie dat verzoeker valse verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd. Deze vaststelling laat toe te besluiten dat verzoeker er niet voor terugschrikt om te pogen de Belgische autoriteiten te misleiden en impliceert dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan wat hij verklaart.

Verzoeker zet uiteen dat de geboorte van veel mensen in Afghanistan niet deugdelijk wordt geregistreerd en in vele culturen geboortedata mondeling worden doorgegeven. Hij zet verder uiteen dat veel asielzoekers een andere leeftijd opgeven *“uit angst voor discriminatie of om anders behandeld te worden als ze als volwassenen worden beschouwd”*. Hij toont met deze toelichting niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat hij zijn echte leeftijd niet correct weergaf. Verzoeker gaf, bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 10 december 2021, aan te zijn geboren in 2005. Hij hield dus voor minderjarig te zijn. Uit de door de Oostenrijkse autoriteiten overgemaakte inlichtingen blijkt dat hij in dat land aangaf in 2006 te zijn geboren en dus nog jonger te zijn. Uit een bottest, die op 21 december 2021 werd doorgevoerd, blijkt dat verzoeker toen reeds ouder dan achttien jaar was (*“vermoedelijk 19,80 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar”*). Verzoeker poogde dus reeds meermaals de asielautoriteiten te misleiden omtrent zijn echte leeftijd. Het feit dat hij dit bedrog pleegde omdat hij anders als een volwassene zou worden behandeld, vormt geen verantwoording voor zijn laakbaar optreden en impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen ernstige kanttekeningen te plaatsen bij de geloofwaardigheid van wat verzoeker verklaart.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker aangaf verscheidene Europese landen te hebben doorkruist alvorens in België te arriveren en wijst hij er nogmaals op dat hij voordien reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker vertrok uit Oostenrijk alvorens zijn verzoek om inter-nationale bescherming kon worden behandeld. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers betoog, dat *“veiligheidsredenen”*, *“een verminderd vertrouwen in het asielsysteem in Oostenrijk”* of inlichtingen van anderen aan de basis van zijn optreden *“kunnen”* liggen – verzoeker weet het duidelijk zelf niet –, kan niet overtuigen. Het betreft schijnbaar nergens op gebaseerde verzinsels. Het is dan ook passend om verzoekers verklaringen met enige argwaan te bekijken.

Verzoekers standpunt dat het mogelijk is dat de door hem voorgelegde taskara inderdaad een vervalsing kan zijn, maar dat hij door dit document aan te brengen toch zijn wil heeft aangetoond om eerlijk te zijn over zijn identiteit is gespeend van enige logica en laat niet toe te besluiten dat verweerder zijn situatie niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij problemen heeft of zal krijgen met de taliban omdat zijn vader, M.S., lid was van de arbaki.

Verzoeker weerlegt de correctheid van de vaststelling niet dat er geen bewijs is dat M.S. zijn vader is en dus niet kan worden besloten dat hij, omwille van enige verwantschap met deze persoon, zal worden geïdendeerd. Hij verwijst weliswaar naar het feit dat hij de taskara van M.S. heeft voorgelegd, maar dit document laat – los van de vraag of het een authentiek stuk is – niet toe enige afstammingsband vast te stellen. Ook de door verzoeker aangebrachte foto's vormen geen bewijs van een bloed- of aanverwantschapsband.

Verweerder heeft ook opgemerkt dat er geen bewijskrachtige stukken zijn waaruit kan worden afgeleid dat M.S. effectief actief was bij de arbaki en dat op grond van verzoekers verklaringen ook geenszins kan worden vastgesteld dat hij een vader had die bij deze veiligheidsdienst werkte. Verzoekers uiteenzetting dat hij geen reden had om vragen te stellen omtrent de beroepsactiviteiten van zijn ouders en dat kinderen hierin ook vaak niet in zijn geïnteresseerd, gaat voorbij aan het feit dat hij geen kind was toen hij Afghanistan verliet en dat, ongeacht de culturele context, mag worden verwacht dat een aantal basisgegevens omtrent de tewerkstelling van de ouders kunnen worden verstrekt. De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs geen uniforme verklaringen kan afleggen omtrent de afstand tussen zijn woning en de werkplek van zijn vader. In eerste instantie stelde hij *“Het was niet zo ver van ons, het was dichtbij”* (gehoorverslag van 24 april 2023, blz. 10). Hij gaf ook nog aan dat het *“in ons dorp”* was. Vervolgens stelde hij, toen hem werd gevraagd waarom zijn vader niet elke dag naar huis kwam: *“Het was ver weg. Het was ver van ons dorp waar we zaaiden”* (gehoorverslag van 24 april 2023, blz. 11). Verzoeker stelt dat in aanmerking moet worden genomen dat zijn vader op verschillende locaties werkte en dit voor verwarring kan hebben gezorgd. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoekers antwoorden betrekking hadden op de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader in het eigen dorp (*“sinds de overheid naar onze zone kwam”*). Verzoeker ontkent ook niet dat hij niet duidelijk kon antwoorden op de vraag of zijn vader bezoldigd werd voor zijn voorgehouden activiteiten bij de arbaki. Door te stellen dat zijn ouders misschien financiële problemen hadden en dit wensten te verzwijgen en dat zijn vader misschien in natura werd betaald, brengt verzoeker slechts een aantal veronderstellingen aan die niets afdoen aan de vaststelling dat hij weinig feitelijke elementen kon aanbrengen die toelaten geloof te hechten aan zijn bewering dat zijn vader bij de arbaki werkte. Verzoekers stelling dat *“ouders in het algemeen hun kinderen niet willen betrekken bij serieuze en potentieel gevaarlijke aangelegenheden”* is in casu moeilijk verenigbaar met het feit dat hij wel aangaf dat hij zijn vader soms dingen moest brengen (gehoorverslag van 24 april 2023, blz. 12) en dat hij een wapen droeg (gehoorverslag van 24 april 2024, blz. 18).

Daarenboven dient te worden gesteld dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker verwanten heeft die, voor de machtsovername door de taliban, voor de voormalige regering werkten, hieruit, in voorliggende zaak, niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij zelf een reëel risico loopt om te worden vervolgd. Hier dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48; EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, blz. 54-55; Afghanistan Country Focus van december 2023, blz. 62-63). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. In voorliggende zaak heeft verweerder er daarenboven terecht op gewezen dat verzoeker zelf aangaf dat zijn vader gevolg gaf aan de vraag van de taliban om zijn activiteit als lid van de arbaki stop te zetten. Verzoeker gaf ook aan dat zijn vader ondertussen is overleden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de leden van de taliban zich tot verzoeker zouden richten. Door hem te viseren kan geen druk meer worden uitgeoefend op zijn vader. Verzoekers bemerking dat de taliban onvoorspelbaar zijn en dat zij hun eigen beloftes niet altijd nakomen, leidt niet tot een ander besluit.

De grieven die verzoeker nog ontwikkelt ten aanzien van een aantal overtuigende overwegingen in de bestreden beslissing kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De door verzoeker aangebrachte stukken kunnen evenmin aanleiding geven tot een ander besluit. De Raad benadrukt dat deze stukken niet toelaten om enige verwantschap tussen M.S. en verzoeker vast te stellen en

merkt ook op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader ongeveer vijfenveertig jaar oud was (gehoor van 10 december 2021, blz. 2), terwijl de persoon die is afgebeeld op de foto's, die verzoeker aanbracht om aan te tonen dat zijn vader werd gedood merklijk jonger is. De door verzoeker aangebrachte dreigbrieven en brieven van dorpsouderen zijn daarnaast, zoals verweerder correct motiveerde, eenvoudig te vervalsen documenten waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Inzake verzoekers bewering dat hij vreest te worden vervolgd omdat hij weigerde in te gaan op de vraag van de taliban om zich bij hen aan te sluiten, heeft verweerder er in redelijkheid op gewezen dat het weinig aannemelijk is dat deze vraag hem werd gesteld. Verweerder heeft hierbij geduid dat verzoeker aangaf dat zijn vader werd vermoord door de taliban en dat, op basis van zijn verklaringen, moet worden aangenomen dat zijn familie een pro-republikeins profiel heeft. Uit de aan de Raad voorgelegde informatie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022, blz. 188 -190 en EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, blz.62 - 63) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Verzoekers bewering dat de taliban hem zouden viseren omdat hij weigerde zich bij hen aan te sluiten is bijgevolg ongeloofwaardig. In zoverre verzoeker aangeeft dat de taliban hem niet daadwerkelijk willen rekruteren, maar dit een voorwendsel is om hem te kunnen doden, kan het volstaan te benadrukken dat verzoeker niet aantoont waarom zij hun toevlucht zouden nemen tot het opzetten van een dergelijke constructie en dat er geen elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat de taliban verzoeker wensen te doden. Aan een niet gedateerde brief, waarin verzoeker wordt opgeroepen voor de jihad en waarvan de precieze steller bovendien niet kan worden achterhaald, kan geen bewijswaarde worden toegekend.

De Raad kan verweerder bijtreden in zijn vaststelling dat verzoekers asielrelaas totaal ongeloofwaardig is.

Tevens moet worden opgemerkt dat verzoeker, door erop te wijzen dat uit een studie blijkt dat wanneer iemand meermaals wordt gehoord hij niet steeds een consistent verhaal vertelt, niet aantoont dat verweerder onredelijk optrad door geen geloof te hechten aan een relaas dat niet wordt onderbouwd met bewijskrachtige stukken en dat, gelet op de vele inconsistenties, volstrekt ongeloofwaardig is.

Verzoekers bewering dat hij lijdt aan een ernstige depressie blijft ongestaafd en de eventualiteit dat een vreemdeling depressief en angstig is impliceert hoe dan ook niet dat moet worden aangenomen dat deze vreemdeling niet in staat is om een feitelijke situatie eenvoudig toe te lichten.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn "verwestering". Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij zijn land van herkomst reeds enige tijd geleden heeft verlaten. Hij houdt voor dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en dat hij naar Westerse muziek luistert.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een gedrag vertoont dat in Afghanistan niet aanvaardbaar is.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in een traditioneel gezin in Afghanistan, dat hij er naar school ging en werkte, dat hij naar Europa reisde toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide, dat hij – indien zijn verklaringen hieromtrent correct zijn – minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij actueel geen traditionele Afghaanse kledij draagt en *“heden ten dage ook naar Westerse muziek [luistert]”* effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kledingstijl en het feit dat hij naar bepaalde muziekgenres luistert tijdens zijn verblijf in Europa moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

De verwijzing door verzoeker naar oudere informatie, zijn theoretische beschouwingen omtrent de *“toekomstgerichte beoordeling”* die moet gebeuren en zijn uiteenzetting over *“het voordeel van de twijfel”* leiden niet tot een ander besluit.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

Het eerste middel is ongegrond.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend. Hij houdt tevens voor dat verweerder, bij het beoordelen of hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aan-toont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet motiveert waarom hij een algemene aanbeveling van het UNHCR naast zich neerlegt gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing gedetailleerd wordt uiteengezet waarom in casu werd geoordeeld dat hij geen risico loopt om te worden geïdoleerd en waarom de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan toelaat te concluderen dat hij er geen reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zijn betoog dat verweerder, op dit vlak, tekortkwam aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is een ontkenning van de realiteit.

Verzoeker stelt verder dat het niet is uitgesloten dat een economische crisis of hongersnood een reden kan zijn om de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan

De kernvraag hierbij is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Daarenboven moet worden aangegeven dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij een sociaal netwerk heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad – dat daarenboven geen enkele precedentswaarde heeft – waarbij werd aangegeven dat er op een bepaald ogenblik onvoldoende informatie was om te kunnen oordelen of de taliban niet zelf vooral aan de basis lagen van de bestaande precaire socio-economische situatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus,

december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat het UNHCR in een rapport de veiligheidssituatie in Afghanistan als onvoorspelbaar beschreef en dat in een verslag van Nansen werd aangegeven dat de veiligheidssituatie enkel zal verslechteren – een voorspelling die niet echt is uitgekomen – toont verzoeker niet aan dat er geen deugdelijke risico-inschatting gebeurde of kan gebeuren en dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre verzoeker er nogmaals op wijst dat hij in Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van geweld omdat personen die terugkeren uit Europa er als “rijk” worden beschouwd, moet worden herhaald dat geenszins blijkt dat verzoeker er herkenbaar zal zijn als een persoon die ooit in Europa verbleef. Verzoeker spreekt zichzelf daarenboven ook tegen aangezien hij tevens voorhoudt dat personen die terugkeren uit Europa in Afghanistan veelal als “mislukkelingen” worden aanzien.

De Raad kan verder niet inzien hoe verweerder artikel 48 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden door te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermings-status. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op de erkenning als vluchteling.

Aangezien verweerder, alvorens tot zijn besluit te komen, een deugdelijk onderzoek heeft doorgevoerd dat in redelijkheid aanleiding gaf tot de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming te worden erkend blijkt niet dat verweerder artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheids-beginsel heeft geschonden.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan en onterecht besloot dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK